

minél több családban egyengesse a békéhez vezető utat, másrészt pedig a meg-
lévő családi összhangot állandósítsa. *Padányi-Frank Antal.*

Bognár Cecil: Az iskolás gyermek. (Szülők Könyvtára. Szerkeszti: *Imre Sándor.* 15—16. sz.) Bp. 1935. A Studium kiadása.

A gyermek sikeres nevelésének nemcsak az a feltétele, hogy jó iskolába kerüljön, hogy kitűnő tanárok kezébe adják, hanem az is, hogy a szülői ház megtegye mindazt, amit meg kell tennie. Az nem elegendő, hogy az apa és anya etesse, ruházza a gyermeket, hogy testi szükségleteiről gondoskodjék, hanem ismerniök kell a zsenge lélek természetét, fejlődési fokait, e fokozatok sajátos igényeit, tisztában kell lenniök a nevelés céljával, az iskola törekvéseivel és teljes erejükkel azon kell fáradozniök, hogy a hivatásos nevelőket támogassák, hogy ugyanazon az úton járjanak, mint az iskola.

Ennek a nagyjelentőségű szülői feladatnak igyekszik segítségére sietni az *Imre Sándor* szerkesztette Szülők Könyvtára, amelynek legújabb füzete *Bognár Cecil* szóban levő műve.

A szerző a jóakarató szülőkhöz kíván szólani, fel akarja hívni figyelmüket azokra a hibákra, amelyeket gyermekeik nevelésében a legjobb szándék ellenére is könnyen elkövetnek. Világos, tömör, közvetlen és mégis rendszeres, itt-ott részletекbe menő, bölcs és szeretettel teljes, igen hasznos gyakorlati tanácsokat ad a nagy tanultságú és évtizedes tapasztalatokkal rendelkező pedagógus arravalóságával a testi, vallási, erkölcsi, érzelmi és értelmi nevelésről, meg a pályaválasztásról. Különösen sikerültek a testj nevelésre, a parancsra, a jutalmazásra, a büntetésre, félelemre, a bizonyítványra, az osztályisméltésre, a gyermek tehetségének tekintetbe vételére, a túlterhelésre s a házitánítóra vonatkozó fejezetek.

A túlterhelés tárgyalásában a többi között azt ajánlja szerzőnk, hogy lehetőleg csupán egy idegen nyelvet tanultassanak a gyermekkel, olyat, amelynek haszna előrelátható és inkább a középiskola utolsó éveiben. Az bizonyos, hogy a *non multa, sed multum* elve helyes. Jobb, ha valaki csak egy idegen nyelvet tud, de azt aztán jól, mint ha hárból, négyből sejt valamit. Ám fájdalommal kell megállapítanunk, hogy nálunk a komolyabb érvényesüléshez egy idegen nyelv ismerete nem elég. A középiskola is kettőt tanít. Hogy ki melyiknek fogja hasznát látni, azt legtöbbször nem lehet tudni. Ha a középiskola vége felé sürgetjük ezt az idegen nyelvgyakorlatot, akkor félős, nem leszünk-e a túlterhelés előmozdítói, hiszen a középiskola utolsó éveiben igen sok tanulnivalója van a diáknak.

Az értelmi nevelést „szellemi“-nek írja szerzőnk. Nem tudom, nem véteünk-e így a közhasználat főhatalma ellen, amely a „szellem“-et nemi fogalomnak szokta venni, amelynek a „vallási, erkölcsi, esztétikai és értelmi“ fogalmak egyformán körébe tartoznak.

Legyen bárhog is, az bizonyos, hogy *Bognár Cecil* füzetét a szülők és általában a nevelők nagy okulásával és haszonnal forgathatják.

Stuhlmann Patrik.